

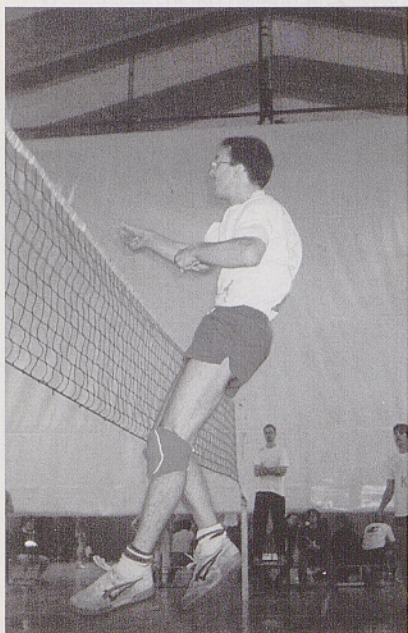
KLUB

SKK skozi jesen

Odkar se je začela sezona v Slovenskem kulturnem klubu, ki združuje slovenske višješolce in študente, je minil že več kot mesec dni. V tem mesecu so mladi organizirali zelo zanimive in pestre sobotne sestanke.

V soboto, 30. septembra, so si klubovci zamislili sestanek v obliki diskusijskega večera o zelo aktualni problematiki, to je o ženski problematiki. Da bi pa bil večer pestrejši, so diskusijo sprožili v obliki igre. Dve izmed odbornic SKK, Miriam Čermelj in Erika Baldé, sta pregledali kar precej člankov, ki so poročali o konferenci OZN v Pekingu in si iz člankov izpisali nekaj stavkov in trditev, iz katerih so izhajali nekateri izmed najbolj perečih problemov, s katerimi so se srečevali na kon-

2 ➡

Med športnim srečanjem v Ljubljani.

» ZAHVALA «

Tokratni uvodnik je drugačen od ostalih, saj bi rad bil bolj zahvala kot pa komentar. Namenjen je osebi, ki je o Dragi mladih pisala v slovenskem glasilu *Sončna pesem*, ki izhaja v Kopru.

Zakaj zahvala. Pisec članka je po očitno temeljitem premisleku prišel do zaključka, da Draga mladih ne združuje Slovence ne glede na kraj njihovega rojstva, temveč da postavlja v ospredje razlike med "pravimi" Slovenci, rojenimi seveda v Sloveniji, in "tujimi" Slovenci, ki niso zagledali luč sveta na "blagoslovljeni" strani meje.

Hvala torej piscu, ki je tukajšnje Slovence označil za Italijane, ki se le priložnostno spomnijo materinega jezika. Slovenci iz matice in "drugih": pisec zelo globoko presodi lastnosti obeh skupin in razhajanja vidi v – kretnji, oblačilih, frizuri. Po tem logičnem, jasnem uvodu se avtor članka obregne ob narodno zavest zamejcev, češ da se ti v slovenščini pogovarjajo le doma, medtem ko takoj na hišnem pragu doživijo metamorfozo in se prelevijo v (skoraj) čistokrvne Italijane. Že res, velikodušno dodaja pisec, da imajo bodisi Slovenci iz matice kot "drugi" slovenske starše, vendar pa – uči avtor – narodna pripadnost ni povsem odvisna od teh (zamejstvo docet). Hvala, gospod pisec, za pojasnitev glede problematike, ki je nam popolnoma tuja: še dobro, da nas kaka dobra duša le pouči o tem.

Tukajšnji Slovenci so torej pravi Italijani po videzu in mišljenju, saj se v slogu "pokvarjenega Zahoda" ogrevajo celo za televizijo, medtem ko ta v Sloveniji ni "nujno potrebna za zveličanje". Ubogi Slovenci, dodajmo mi, ko pa se družijo s pokvarjenimi kamaleonti, ki govorijo slovensko, imajo pa (o gorje!) italijanske frizure!

Piscu bi se torej radi zahvalili za prodorno analizo naše stvarnosti: redkokdaj se namreč dogaja, da se kdo tako dobro spozna na italijansko modo in tako slabo na položaj Slovencev v teh krajih. Res je, živimo v Italiji, vendar bi avtorja članka radi opozorili, da ni vedno lahko biti Slovenec tu. Zgodovine na tem mestu ne bi obnavljali: če je pisec ne pozna, mu lahko svetujemo dobro knjigo, pa še telefonski imenik, kjer bo lahko zasledil celo imena slovenskih šol ter poitalijančene priimke.

Hvala, gospod pisec, da ste dokazali ravno tolikšno poznavanje naše stvarnosti ter tolikšno spoštovanje do nas, kakor smo ju že večkrat bili deležni s strani italijanskih vladnih krogov. Hvala tudi zato, ker ste cenili naše vsakodnevno prizadevanje, da bi kljub italijanski pričeski (?) in obleki (?) ne le životarili, temveč, da bi predvsem rasli, kulturno bogateli ter se z osrednjimi Slovenci, zdomci, drugimi narodi učili spoštovanja in raznolikosti.

Zgodovina je vsekakor zanimiva reč: komaj smo italijanske someščane le privedli do spoznanja, da smo Slovenci del tržaške stvarnosti in ne tujki, pošasti z dvema glavama, že se pred nami razgrinja nova obveza: prepričati (upamo samo) nekatere osrednje Slovence, da v zamejstvu živimo – po naključju in kljub vsemu – *tudi Slovenci*.

Neva Zaghet

SKK skozi jesen

Otvoritveni večer v klubu: kaj je SKK?

⇨ 1

ferenci. Udeleženci večera so morali potem zavzeti osebno stališče do vsake izmed teh trditev: povedati so morali, če se s trditvijo strinjajo ali ne in zakaj. Večer je še kar dobro uspel, glede na to, da je bilo to prvič, da so se mladi sami lotili tako zahtevne tematike in na tako originalen način.

7. oktobra so bili gostje SKK štirje čedni fantje: to so bili Ivo Kerže, Fabio Valenti, Martin Sosič in Mitja Ozbič, štirje skavtje, ki so izvedli zanimiv podvig. Prehodili so namreč celotno slovensko planinsko transverzalo, in sicer od Pohorja do Ankarana. Prva sta podvig izvedla Martin in Mitja in to pred sedmimi leti, letos pa sta podvig ponovila Ivo in Fabio. Fantje so prikazali diapozitive, ki so jih posneli, njihovo pripovedovanje pa je bilo res živahno in zabavno. Večera se je udeležilo veliko število mladih poslušalcev. Uvrščal pa se je v sklop srečanj, ki naj bi jih oblikovali najmlajši predavatelji. Važno je namreč, da dobijo tudi mladi priložnost, da predavajo, oz. pripovedujejo o svojih izkušnjah.

21. oktobra pa je bil na vrsti filmski večer. Klubovci so se odločili za film, ki je lani zmagal več oskarjevih nagrad (med katerimi tudi tista za najboljšo glavno moško vlogo in za najboljši film), to je za film *Forrest Gump*. Film pripoveduje zgodbo o preprostem in naivnem ameriškem fantu, ki ima zelo nizek inteligenčni kvocient, kljub temu

pa odlično uspe v življenju. Film je zabaven in ganljiv obenem, zanimiv pa je, ker prikaže prerez ameriške zgodovine, obenem pa ironizira na račun t.i. "ameriškega sna". Film je predstavila mlada poznavalka filmov Nadja Roncelli.

Naslednji teden so si klubovci privoščili dvodnevni izlet v Ljubljano, o katerem poročamo posebej.

Čeprav je bil prvi teden novembra v znamenju praznikov in dela prostih dni, so se v soboto, 4. nov., klubovci vseeno zbrali na svojem sedežu v ul. Donizetti, 3. Zopet je bil na vrsti mlad preda-

vatelj, saj je sestanek tokrat oblikoval Tomaž Susič, ki je govoril o tem, kaj vse lahko študent počne v Londonu. Radovedni publikli je Tomaž natrosil nič koliko nasvetov o tem, kaj si je tam vredno ogledati, katere znamenitosti, muzeje, znane in manj znane prireditve itd. Zanimivo je bilo "poglavje", ki ga je posvetil shoppingu, saj se v tem "vele-vele mestu", kot je angleško prestolnico sam poimenoval, lahko najde najrazličnejše trgovine, ki so specializirane za prodajo najbolj neverjetnih stvari. Mladi so pozorno prisluhnili tudi napotkom za obisk znanih "pubov", pa tudi koncertov, musicalov, gledališč. Tudi ta sestanek je dobro uspel, saj je bil zanimiv in živahen.

Martinovo je letos padlo ravno na soboto. Zato so se klubovci odločili, da bodo tudi sami proslavili sv. Martina in to s prijetno zabavo. Ob tej priložnosti so martinovanje priredili v župnijski dvoranci, oz. na skavtskem sedežu na Proseku. Tam so kuhali klobase in se imenitno zabavali ob smešnih družabnih igrakah, vmes so pa še skočili na kak vrtljak ali drugo zabavo v luna-parku. Večer je res lepo uspel, saj se je martinovanja udeležilo kar lepo število mladih. Izkušnja pa je bila pozitivna tudi zaradi tega, ker so se klubovci tokrat povezali z mladino (v glavnem so bili to skavtje), ki deluje na Proseku in na Kontovelu in so tako spoznali novo stvarnost. Poleg tega pa je bilo to martinovanje zanimiva alternativna pobuda za vse tiste mlade, ki se radi zabavajo na pristen način.

Breda Susič

Prikaz skavtskega podviga po slovenski planinski transverzali.

Klubovci na prvem izletu v letošnji sezoni **Obisk v slovenski prestolnici**

V soboto, 28. oktobra, smo se klubovci udeležili 2. študentskega shoda, ki se je odvijal v Šentvidu nad Ljubljano.

Že zjutraj, ko smo se zbrali pred Finžgarjevim domom na Opčinah, je bilo vzdušje veselo in polno dobre volje. Lepo vreme nas je spremljalo skozi do cilja, saj se je le zadnje pol ure malo poslabšalo. Potem, ko smo zavili v zgrešeno (brezizhodno) ulico in se po raznih dobro izpeljanih manevrih spet spravili na pravo pot, smo vendar prispeli pred veliko telovadnico zavoda sv. Stanislava, kjer smo se udeležili I. etape Š.S. – to je odbojarskega turnirja. Čeprav smo se že ob pogledu na višino in izkušnost ostalih igralcev vdali, češ: "Če zmagamo eno tekmo je že dobro", smo se vendar prerinili nič manj kot na 3. mesto!

Po zadnji tekmi smo se (medtem, ko se je naša predstavica – Breda Susič – udeleževala srečanja pred-

stavnikov in duhovnih vodij študentskih skupin) odpravili na kratek sprehod po Šentvidu, preden bi se udeležili težko pričakovanega predavanja dr. Bogdana Dolenca z naslovom: **New Age: Terapija za sodobne frustracije?**

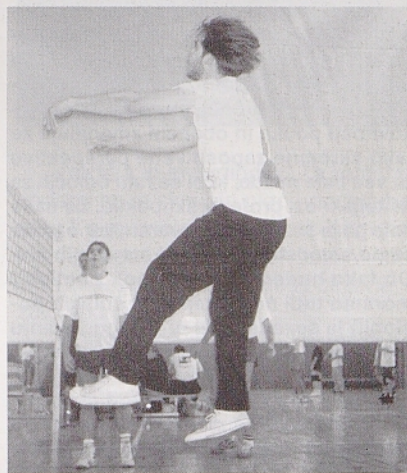
Sledila je četrta točka programa – sv. maša, ki jo je daroval g. Vinko Kobal. Udeležilo se je zelo veliko mladih, ki so mašo oblikovali z lepim petjem.

In končno je prišla na vrsto zadnja točka programa – družabno-plesna prireditev, med katero so bila dodeljena priznanja vsem sodelujočim odbojarskim ekipam. Tisti pa, ki so se uvrstili na prva tri mesta (med te smo spadali tudi mi!) so dobili še škatlo čokoladnih bombonov, nad katerimi smo bili mi bolj navdušeni kot nad priznanji.

Vsekakor smo se po zabavnem večeru napotili v Brezovico, kjer smo

prenočili. Naslednje jutro smo se po odličnem zajtrku v Slonu in kratkem, a zelo zanimivem sprehodu po ljubljanskem centru, vrnili v Trst.

Erika Hrovatin

Še en posnetek s športnega srečanja v Ljubljani.

Zbor Jacobus Gallus gostoval v Nemčiji

V septembrskih dneh se je zbor Jacobus Gallus, ki deluje v okviru Glasbene matice (vodi ga Janko Ban) mudil pri slovenskih izseljencih v nemških mestih Erlangu in Ingolstadtu. Zbor je izvedel vrsto koncertov v okviru vsakoletne pobude "Mesec tujega sodržavljanja", ki jo Erlangen organizira z namenom, da ovrednoti prisotnost številnih prebivalcev Erlanga tuje narodnosti. Tu namreč živi večje število predvsem Hrvatov, Srbov, Italijanov, Pakistancev, itd. Slovenska skupnost v Erlangu ni zelo številna, vsekakor pa deluje slovenski klub, v katerem se skupnost zbira, enkrat mesečno pa imajo slovenski izseljenci možnost, da se udeležijo bogoslužja v materinem jeziku.

Velika zasluga, da je zbor lahko bil aktivno soudeležen pri tej pomembni pobudi, ki meri na premostitev vseh narodnih pregrad, gre predvsem družini Merku, sicer s tržaške-

ga Sv. Ivana, ki pa živi na Bavarskem že 34 let.

Pevce so gostile številne nemške družine, ki so se radi volje odzvale na prošnjo gospe Merkujeve.

Zbor Jacobus Gallus.

Zbor Jacobus Gallus je izvedel dva celovečerna koncerta, v okviru katerih je zapel dokaj raznolik program, ki je zajemal tako skladbe najpomembnejših tržaških skladateljev kot psalmodijo, pesmi iz različnih bogoslužij, itd.

Vsekakor je bilo gostovanje za zbor izjemna izkušnja; ob pevskem užitku in preizkušnji svojih zmožnosti (vsakodnevni ritem in še posebno mrzle klimatske razmere pevcem prav gotovo niso koristile) so pevci lahko obenem tudi prišli v stik z različno stvarnostjo, kar jih je nedvomno obogatilo.

V okviru letošnje bogate programske sezone zbora Jacobusa Gallusa, je bil oktobra še na sporedu sugestivni nastop v jami Vilenica, ki sta ga skupno priredila mešani zbor Primorci-Tabor ter jamarsko društvo Sežana. Konec novembra pa bo na programu še tekmovanje v Arezzu, na katerega se zbor seveda temeljito pripravlja.

Vida Valenčič

Stara mladost

In tako se je zasedba šol ponovila tudi letos. Očitno je taka izkušnja za mlade nekaj enkratnega, zato se ji tudi letos niso znali odpovedati. Najprej so se za tako obliko protesta odločili njihovi vrstniki iz italijanskih šol, potem pa so k pobudi pristopili tudi naši dijaki. Povod za negodovanje je dal v prvi vrsti finančni zakon, ki močno klesti prispevke za šolstvo. To pomeni, da bodo vse šole prikrajšane za sredstva, ki jim omogočajo, da stopajo kolikor toliko v korak z razvojem družbe, da obnavljajo svoje knjižnice, posodablajo učila in učne pripomočke. Poleg tega še t.i. racionalizacija predvideva, da se tudi na višjih zavodih zviša število učencev na razred, kar nedvomno škodi učinkovitosti pouka in obenem zmanjšuje že tako skromne zaposlitvene perspektive za vse tiste mlade, ki bi se radi odločili za učiteljski oz. profesorski poklic. Za naše šole pa je še posebej nevaren, ker ogroža samo samostojnost manj številčnih šol. Ob tako hudem položaju šol (pomisliti moramo tudi na dotrajanost šolskih poslopij) je seveda prillil olja negodovanju tudi deželni zakon, ki skoraj enakovredno kot javne podpira tudi privatne šole.

Dijaki so imeli torej dovolj razlogov za protest. Edina dva dvoma, ki se ob razpletu dogodkov pojavljata, sta naslednja. Je zasedba šole res edini, najučinkovitejši način protesta? Dijaki so s tem izgubili teden dni pouka, kar jih bo stalo precej, saj morajo izgubljeni v vsej naglici (in zato kvaliteto slabše) nadoknaditi. Poleg precejšnjega števila res angažiranih in požrtvovalnih dijakov, ki so skrbeli za korektnost in dober potek manifestacije, se vedno najde tudi dosti takih, ki izkoristijo zasedbo zato, da se znesejo še nad tistimi ubogimi učili, pripomočki in infrastrukturami, ki so šolam še ostali, in ki jih zaradi klestenja prispevkov ne bodo mogli zlepa popraviti ali nadomestiti. Pa še nekaj: ko je bila na začetku šolskega leta problematika slovenskega šolstva najbolj pekoča (izguba avtonomije dveh slovenskih srednjih šol, onemogočenje rednega delovanja slovenskega šolskega sindikata, ponovno onemogočenje našim šolnikom, da bi izkoristili štipendije za izpopolnjevanje v Sloveniji, ukinitve urada za slovenske osnovne šole na Skrbništvu (o tem so pisali vsi naši časopisi!)), se našim dijakom vse to ni zdelo vredno niti najmilejšega protesta. Zakaj? No, na srečo so se tega vsaj obrobno spomnili ob sedanjih zasedbi, čeprav so zahteve v zvezi z našo manjšino popolnoma zvodele med kopico drugih.

Mladi imajo torej popolnoma prav, da protestirajo. Vsi smo na njihovi strani. Vemo, da je to ena najboljših izkušenj za poznejše aktivno vključevanje v politično življenje. Tista dva prejšnja ugovora pa jim dajemo v premislek. Morda le nista tako iz trte izvita.

BS

Hitela je po mestnih ulicah, da ne bi zamudila vlaka. Po dolgem času se je spet počutila svobodno, prerojeno. Ni nosila več strganih moških kavbojk in že preko mere porabljenih črnih telovadnih copat. Tokrat je bila oblečena v kratko volneno obleko in obuta v elegantne čevlje z visoko peto. Njeni zlati lasje so plapolali v rezki sapi novembrskega popoldneva.

Dospela je na železniško postajo, kjer jo je čakala sovrstnica in sošolka Jasmina. Obe sta bili stari petnajst let, vendar sta bili po zunanosti videti veliko starejši. Tudi Jasmina je kakor Deva nosila kratko volneno krilo in volnen svetlomodri jopič.

Najprej si je Deva kupila zavojček cigaret. Kot večina najstnikov še sama ni vedela, zakaj kadi. Mogoče ker je bila cigareta v njeni osamljenosti prijateljica: vedno jo je rada prižgala, kadar ni vedela, kaj naj stori, ali kadar je bila preveč vznemirjena. Dim je v njenem telesu sproščal občutek mirnosti in brezskrbnosti – kot kratek utrinek miru med življenjskimi težavami.

Jasmina jo je vedno opominjala, naj ne kadi, Deva pa je ni nikoli poslušala, saj je vedela, da bo prej ali slej tudi ona, kot vsi drugi, umrla. Če bo njenega življenja konec, ko bo še mlada, toliko bolje, tako ji ne bo treba občutiti starosti na lastni koži.

Vstopili sta v vlak. Obe sta bili zatopljeni v lastne misli in gledali sta skozi okno, ne da bi videli razgleda, ki se je kot na filmskem traku odvijal pred njuni očmi. Molk je vladal vso pot in slišalo se je samo enakomerno ropotanje koles, ki so se za hip dotaknila tračnic in takoj zbežala naprej.

Končno: Gorica. Izstopili sta iz vlaka. Čakal ju je Erik. Skupaj so se peš napotili proti Štandrežu. Deva je že takoj začutila fantovo hladno obnašanje. Erik se ji je nenadoma zazdel čisto drug fant, ne pa tisti, ki jo je še prejšnji teden objemal in ji pravil, da se bo poročil z njo. No, saj že takrat ni verjela njegovim besedam in se je točno zavedala, da med njima ni nobene prave in odkritosrčne ljubezni, ampak nič drugega kot sebično izkoriščanje. Oba sta se grozno bala samote in skupaj sta vsaj živela v iluziji, da si lahko zaupata.

Ko je Deva hodila ob njem, je vedela, da je vsega konec. Nič več utopije in

hinavskih ljubeznivih besed, ampak hladna apatija. Nista več igrala vloge ljubimca, temveč sta si nadela novo masko, masko brezbriznosti.

Četudi so skupaj korakali proti Štandrežu, so le malo govorili. Deva je stalno kadila, Erik pa je nevrotično hrustljal bombone. Jasmina, ki je želela vzpostaviti veselo vzdušje med njima, je tu pa tam povedala kaj ironičnega. Njen smeh se je izgubil v mračni ulici.

Srečali so dva prijatelja, Davida in Aleksa. Skupaj so se napotili proti pivovarni. Sedli so okoli okroglega mize. Jasmina in David sta živahno klepetala in skušala tudi ostale tri prijatelje pritegniti k debati. Deva se je zamišljeno opazovala v ogledalu, ki je viselo na steni. Erik je gledal Jasmino, ki se je sproščeno smejala, nato pa se je zazrl v Aleksa in Davida. Sami Devo ni nikoli pogledal, ker je mislil, da ga bo psihološko uničila s svojim ledenim pogledom. Aleks je držal kozarec in opazoval Devino roko. Mislil si je, da ni še nikoli videl tako lepo oblikovanih prstov in tankega zapestja. Aleks je skrivaj ljubil Devo; cenil je predvsem njeno osebnost in njena trdna načela. Ob njej se je čutil majhen in nevreden njenega prijateljstva.

Nenadoma sta Aleks in Deva istočasno vstala in se natopila proti stranišču. V veži ga je Deva zaprosila, naj jo počaka. In res je Aleks zamišljeno stal ob vratih, ko se je dekle znova prikazalo in vprašalo: "Zakaj si tako žalosten?" Ni odgovoril, četudi je dobro vedel, da je njegova potrtnost odvisna od neuslišane ljubezni do Devo. Tudi ona je nekaj slutila, zato se je gibčno približala fantu in ga poljubila na lice. Poljub tokrat ni imel nobenega točnega pomena: združeval je le fantovsko in dekleško srce. Samota, ki ju je prej obdajala, je hipoma izginila. Obrambni zid se je porušil in nastal je pristen prijateljski stik.

Povrnili sta se v družbo in z močjo prijateljstva, ki sta ga komaj odkrila, prinesla med sovrstnike življenjsko energijo. Mladost, ki je bila prej uvela, se je končno razživila in zapustila prijetno sled v srcu vseh. Sivina misli, ki je običajna za starejše ljudi, jih je zapustila in ponovno so zrl v svet z upanjem in navnostjo mladih ljudi. Ponovno so bili prepričani, da je življenje le igra.

Dana Furlani

DRHTEČA ROŽA

"No, pohiti!" je kričala mama na vratih. Ko je morala k zobozdravniku, je vedno zamujala. Iskala je dnevnik. Rada bi ga prelistala. Vedela je, da bo morala pred ambulanto čakati, saj se njen zobozdravnik nikoli ne drži urnikov, tako čakanje pa je v njej vzbujalo strašne misli o tem, kako ji bo mož v beli halji vrtal po zobeh. Branje dnevnika jo bo pomirilo. Že dolgo ga ni imela v rokah. Spravila ga je nekam, a kam?

Razmetala je sobo in ga končno našla. Skrivala ga je v predalu pod spodnjim perilom, ker je vedela, da bi ga tam nihče ne iskal. Saj mama ni nikoli brskala po njeni sobi. Položila ga je tja spodaj, da bi spravila na varno svoje drage spomine.

Ko se je prerivala po prenatrpanem avtobusu, je začela tudi listati po dnevniku. Naslonila se je na okno in začela brati. Obraz se ji je kot maska spremijal zdaj v nasmeh zdaj v otožno resnobo. Že par let ni listala po njem. Kar je brala, se ji je zdelo res neverjetno. Kaj je vse počela v tistih razposajenih pubertetnih letih! Kaj res, da je bila še tako otročja in naivna? Brala je v svoje srce, kjer je shranila vsa najlepša in najčistejša čustva.

Iz dnevnika je zdrknil bel list in se ugnezdil med noge avtobusnih potnikov. "Oprostite, oprostite", je skoraj neslišno šepetala, ko se je sklanjala med telesa in stegovala roko, da bi pobrala delček spominov, ki ji je ušel. Prijazen fant je opazil, da je v stiski, in se je še sam stegnil, da bi ga skušal pobrati. Avtobus se je ustavil in nov val potnikov se je usul na vozilo ter pahnil njen spominček neznano kam. Belega lista ni bilo več nikjer. "Verjetno ga je kdo poteptal in ga brnil skozi vrata." Prijazen fant se ji je približal in ji zmago-slavno pokazal kos papirja. Nasmehnili sta se oba. Voznik je pritisnil na zavore. Fant je padel nanjo in list je skoraj spet smuknil iz rok. Pogledala sta se v oči in se ponovno nasmejala. Oprostila sta se drug drugemu in se ločila. Tako si je oddahnili, ko je spet držala tisti list v rokah, da bi fanta najraje poljubila, in mu tako izkazala svojo hvaležnost. Lista ni niti pogledala, ampak ga je takoj spravila na varno, da ne bi odletel. Čeprav ni vedela, kaj

na njem piše, je veljal več od ostalih, ker ga je skoraj izgubila. Ko ga ne bi fant našel, bi zmanjkal košček sestavljenke njenih spominov, ki bi tako ostal nepopoln in spačen.

V zobozdravniški čakalnici ni bilo nikogar. Usedla se je na stol in potegnila iz žepa list. V avtobusu se ji je med mavrico ljudi zdel bel, v sobi pa je opazila, da je v primerjavi z belimi zidovi ambulate že kar porumenel.

Z užitkom ga je odvila in začela brati:

Dragi Štefan,

Ponoči težko vzdihujem, ker te nimam ob strani. Manjša mi! Moje misli se neprestano vračajo k tebi, k tvojemu zafrkljivemu nasmehu, k tvojemu angelskemu obrazu, k tvojim očem, zaradi katerih mi zastaja dih.

Všeč mi je tvoj antikonformistični odnos do vsega, tvoja nekoliko ukrivljena drža, tvoji nepočesani lasje. Način, kako nosiš svoj razcefrani klobuk, me vznemirja. Zakrivlja oči, tako da v meni nagonsko raste želja objeti te in ti izpiti dušo. V tvojem ciganskem oblacenju najdem vsakokrat najvišjo eleganco, v tvojih večkrat robotih dejanjih najslajšo nežnost. Ali si tak, tudi ko ljubiš ženske? Na to vprašanje ne bi rada odgovorila, ampak kar posreden dokaz. Se mi bo ta želja kdaj uresničila? Me boš po tem pismu iskal in hrepenel po meni, kot jaz hrepenim po tebi? Predajam se usodi. Ogenj strasti se v meni vedno močneje oglašča. Štefan, prosim te, najdi me, preden se v trenutku obupa prepustim rokam koga drugega in njemu podarim vse, kar sem zate pripravila.

Če sem te s tem pismom užalila, prosim, ne raztrži ga, ampak ga zažgi, da ti bo pred očmi gorel plamen moje ljubezni.

Tvoja Drhteča Roža

V ponedeljek, 6. novembra je z odliko in pohvalo zaključila študij na leposlovni fakulteti tržaške univerze naša dolgoletna sodelavka in urednica **Neva Zaghet**. Iskreno ji čestitamo in ji voščimo še obilo uspehov člani uredniškega odbora RASTI.

RAST, mladinska priloga Mladike.
Pripravlja uredniški odbor mladih.

Pri tej številki so sodelovali:
Neva in Andrej Zaghet, Breda Susič,
Erika Hrovatin, Vida Valenčič,
Dana Furlani, Zaira Vidali,
Sara Trampuž in Nadja Roncelli.

Uredila Breda Susič

Trst, november 1995

Tisk Graphart

Drevored G. D'Annunzio 27/E,

Tel. 040/772151

Zardela je in vzdihnila. Za temi besedami se je skrivala njena prva ljubezen. Ko je imela pismo pred očmi, se je v njej spet vžgal kanček tiste mladostne ljubezni. Ostala je neizpolnjena, a zato večna.

Videvala ga je v šoli. Saj ga ni niti poznala. Nekoč jo je pahnil in se ji oprostil. Takrat se je menda začelo. Bil je njen idol. V mislih si je ustvarila njegovo idealno podobo, saj je znala le sanjati.

Iz te neizmerne ljubezni se je rodilo pismo, ki mu ga je poslala. Ni hotela, da bi zvedel, da mu je ona pisala, ampak da je na svetu neko skrivnostno dekle, ki ga ima neskončno rado. Še sedaj ne ve, kako je prišlo potem do njega, da jo je nekdo izdal. Zvedel je namreč, da je bilo pismo njeno. Porušil se ji je svet. Čutila se je ubito. Bilo ji je žal lastne predrznosti in naivnosti. Ko zdaj gleda nazaj, se ji ne zdi tako hudo, saj ni o tem škandalu vedel nihče razen ozkega kroga njenih in njegovih prijateljev. Trpela je zaradi izdajalstva, a tudi ker je lepota njenih sanj izhlapela.

Pred kratkim sta se celo spoznala. Bil je popolnoma drugačen od tistega, ki si ga je predstavljala. Povedal ji je o pismu. Oba sta se ob tem spominu nasmejala. Pismo mu je bilo zelo všeč. Še danes ga ima shranjenega doma. Rekel ji je, da je dobiti tako ljubezensko pismo čudovito, ker je bila tista ljubezen kristalno čista in iskrena. Ob teh besedah je grenkoba, ki jo je spremljala od tistega dogodka dalje, splahnela.

Takrat sem ti odgovorila, da nič več ne mislim nate in da je bila to le otročarija šestnajstletnice. Po štirih letih se je marsikaj spremenilo tudi v mojem srcu, kotiček, ki je namenjen tebi, pa bo ostal svet in nedotakljiv.

Zaira Vidali

Simple Minds v Ljubljani

"Don't you forget about me..." so se ob koncu koncerta v Ljubljani člani skupine Simple Minds priporočali navdušeni slovenski publiki. "Don't you (Forget About Me)" je bila pravzaprav predzadnja pesem na njihovem koncertu, ki je bil v hali Tivoli v četrtek, 19. oktobra zvečer. Pa tudi če bi bilo to resnično priporočilo, bi bilo verjetno odveč, saj tistih nekaj tisoč mladih, ki se ga je udeležilo, njihovega koncerta še dolgo ne bo pozabilo.

Čeprav je namreč Ljubljana kar živahna kulturna prestolnica in se v njej vedno kaj dogaja na vseh ravneh umetniškega ustvarjanja, se pa le ne zgodi tako pogosto, da bi gostila tako znano in svetovno priznano rock skupino, kakršna je Simple Minds.

Leta, ko so Simple Minds zasloveli in se uveljavljali, so bila kar težavna za tiste, ki so hoteli tudi zase izboriti nekaj slave, saj so se takrat na evropski glasbeni sceni pojavile nekatere zelo dobre in popularne rock in pop skupine: srca najstnic so gorela za angleški skupini Duran Duran in Spandau Ballet ali za duo Wham, glasbeni sladokusci pa so že uvideli v irski skupini U2 fenomen desetletja. V taki konkurenci pa je škotskim Simple Minds le uspelo, da so se vtisnili ljudem v spomin z nekaterimi nepozabnimi uspešnicami.

Simple Minds je namreč škotska skupina, ki je po svetu zaslovela v prvi polovici osemdesetih let z rock, oz. če smo natančnejši, s tehno pop skladbami, ki so več let zaporedoma osvajale zelo visoka mesta na lestvicah najbolj prodanih plošč – med temi so na primer "Glittering Prize", "Someone Somewhere in The Summertime" in "Waterfront". Po uspehih iz leta 1985, ko so s pesmijo "Don't you" osvojili kar prvo mesto v ameriški Top 10, so v drugi polovici osemdesetih let svoj stil glasbe še izpopolnili s originalnejšimi in bolj iskanimi prijemami.

S četrtkovim koncertom so Jim Kerr in tovariši večtisočglavi množici dokazali, da so kos svoji slavi. Poskrbeli so namreč za enkraten glasbeni užitek. Točno ob 21h so se luči v hali ugasnile, napetost v dvorani je narasla, glasba v podlagi se je dvignila in, ko so se na odru prižgale luči in osvetlile člane skupine, se je magično prelila v prvo pesem, ki je bila, seveda, njihova zadnja poletna uspešnica, "She's a River". Tisoče rok se je hkrati dvignilo kvišku, odobravalno ploskanje in navdušeno vzklikanje je v hipu do zadnjega kotička napolnilo halo. Prvi pesmi je sledilo še nekaj živahnih melodij z

njihove zadnje plošče "Good News From The Next World", dokler se glasba ni umirila, slikovite igre z lučmi so prenehale, na odru je en sam žaromet osvetlil karizmatičnega vodjo skupine. V temi so se oglasili akordi električne kitare, ki so vznemirili in očarali publiko, ki je prepoznala drugo uspešnico z njihove zadnje plošče, hipnotično "Hypnotised", s katero se je zaključil prvi del koncerta; v drugem delu pa so sledile njihove "starejše" uspešnice.

Med temi je še posebno izstopala nepozabna "Belfast Child", ki je skupaj z "Mandela Day" (te sicer na ljubljanskem koncertu niso zaigrali), njihova najbolj znana pesem z resno in angažirano tematiko. Med to pesmijo je pevec Jim Kerr, ki velja za enega izmed najizrazitejših vokalistov svoje generacije, dokazal svojo karizmo, saj je znal ujeti pozornost slehernega poslušalca: za tistih nekaj minut se je zdelo, kot da tisoče src utripa z enakim ritmom.

Naelektrenost med publiko se je od takrat dalje samo še stopnjevala, tako da se je zdelo, da je dosegla svoj višek ravno pri zadnji pesmi, "Alive and Kicking". Tako se poslušalci seveda niso mogli sprizniti s tem, da so se škotski fantje dokončno poslovili: z bučnim ploskanjem in vzklikanjem so jih priklicali na oder. Takrat je publika že ob prvih akordih njihove najbolj priljubljene uspešnice "Don't You (Forget About Me)" dobesedno eksplodirala. Še enkrat je leader skupine pokazal, kaj pomeni obvladati in očarati tako množico: meni nič tebi nič je v duetu pel z večtisočglavo publiko, ki je navdušeno prepevala in ponavljala za njim. To je bil gotovo višek koncerta!

Koncert je bil skratka res enkraten dogodek, ki se ga bodo mnogi še dolgo spominjali. Upati je, da bodo v Ljubljano kmalu spet povabili kako tako skupino, ki bo slovensko prestolnico uvrstila, tudi na področju lahke glasbe, med ostala evropska velemesta.

Breda Susič

Sedmerica proti Tebam

SSG se je v upanju na uspešen začetek nove sezone odločilo za uprizoritev zmagovite drame. Sedmerica proti Tebam je namreč zadnji del trilogije o Laju, Ojdipu in njegovih sinovih, ki je Ajshilu zagotovila prvo mesto na atenskem tragiškem natečaju leta 467 pred Kr.

Drama obravnava spor med Ojdipovima sinovoma, dvojčkoma Eteoklom in Polinejkom. Po Ojdipovem odhodu iz Teb sta se namreč brata domenila, da bosta mestu vladala izmenično, vsak po eno leto. Eteokles pa, ko se mu izteče leto kraljevanja, svojega brata izžene, namesto da bi mu prepustil oblast. Polinejkes se ne vda in se s šestimi pristaši napoti proti Tebam. Vname se boj, v katerem oba brata umre. Oblast prevzame njun stric Kreon, ki ukaže, naj Eteokla pokopljejo, Polinejkovo truplo pa naj vržejo čez mestno obzidje in prepustijo mrhovinarjem. Antigona, Eteoklova in Polinejkova sestra, se odloči upre in oznani, da bo sama pokopala Polinejka.

Kratka obnova dela menda ni bila odveč glede na to, da bratomorni boj na odru ni neposredno prikazan. Poleg tega je režiser Mario Uršič Ajshilovo delo abstrahiriral in vzpostavil paralelizem s sporom med Ojdipovima sinovoma in tragičnim dogajanjem v Bosni. Dialoge je zreduciral na minimum. Nastopajoči junaki se torej bolj kot z besedami izražajo z gibi. Zato je drama prežeta s hieratičnostjo. V njej izstopajo nekateri kontrasti, predvsem nasprotje med bojevitimi, agresivnimi moškimi liki, ki sami krojijo lastno usodo (tu namreč bogovi nikakor ne posegajo v dogajanje), in ženskami, ki nimajo druge možnosti, kot da usodo pasivno sprejemajo in obkujejo. Posebno močan je tudi kontrast med krvjo, ki onečiščuje roke bojevnikov in tebansko zemljo, ter vodo, ki tu ne simbolizira le očiščenja, ampak tudi spremembo identitete, kot potrjuje prizor krsta, v katerem se fant prelevi iz moža, sina, brata v vojaka.

Šlo je torej za globoko, težko prebavljivo predstavo, ki je marsikoga prizadela zaradi pretiranega realizma in krutosti. Gledalcu, ki obnove Ajshilove tragedije ni poznal, ni bila lahko dostopna, saj je bilo zanj v številnih nemih prizorih verjetno težko razvozlati dogajanje na odru in identiteto nastopajočih oseb.

Zmagovit začetek gledališke sezone torej, a le po mnenju tistih, ki so predstavi znali priti do dna.

Sara Trampuž

Blatman

Mladenič, ki je napisal sledeče besedilo, je dober po značaju, aktiven in prijazen z drugimi, zelo pogosto pa se njegovo obnašanje v javnosti ne sklada z njegovo pravo naravo: v njegovi pisavi sem namreč zasledil celo vrsto znakov, zaradi katerih sumim, da je Blatman po naravi bolj instinktiven kot se v družbi kaže; rad bi še bolj izstopal, a v javnosti prevladuje določena stopnja avtokontrole; rad bi bil odločnejši, a v družbi raje rešuje probleme z diplomatskimi odnosi. Do tega zaključka sem prišel, ker je podpis na listu popolnoma različen od celotnega besedila, je skoraj popolnoma nerazumljiv in je tudi živahnejši od besedila; v besedilu samem pa niso vse črke povsem razumljive in so ponekod nekatere črke (npr. črka "a") napisane na dva popolnoma različna načina.

Blatman goji bujno fantazijo, v kateri polaga več pozornosti praktičnim in materialnim vrednotam, nekoliko manj pa duhovnim. V družbi izstopa, ker zna ravno s fantazijo in kreativnostjo priklicati pozornost bližnjega.

Beseda poudarila postala je res: polnim list, da bi ti
lahko polnil rubriko na znameniti reviji. In vedelo, da
se malo trenira. Grafolog je nekako v poziciji psihologa:
dober del ljudi se boji govoriti pred psihologom, da jih

Hero

Mislím, da je to ženska pisava. O tej osebi nisem namreč prejel nobene informacije: ne vem torej, koliko let ima, s katero roko je napisala besedilo in kakšen je njen podpis. Celotno besedilo je napisano v angleščini: ali je ta oseba Angležinja ali ne? Če je slovenskega rodu, je tole besedilo neprimerno za grafološko analizo, ker je gotovo za slovenskega fanta oz. dekle slovenski jezik bolj tekoč: povezava med črkami v slovenskih besedah je za nas naravnejša, v tujih jezikih (posebno, če ne obvladamo jezika zelo dobro) pa ne. Naj poudarim, da so zgornje informacije pomembne za analizo: grafolog namreč ni vedeževalec, saj analizira izključno to, kar je na listu napisano.

Vsekakor se mi je besedilo, ki ga imamo pred očmi, zdelo zanimivo za objavo, ker vsebuje nekaj posebnega: ko sem ga analiziral z zelo močnim povečevalnim steklom, sem v njem našel grafološki znak za tesnobo, ki ga ne moremo videti s prostim očesom; znotraj črnila sem odkril belo sled, ki ima obliko dolgega črva in ki jo zapuščajo samo utesnjene osebe. Naj povem, da lahko tale grafološki znak vidimo le, če je besedilo napisano z naličnim peresom, ne pa z vsakdanjim birom.

We turned back and he said: „But
first I'd like to show you something.“ In
front of the restaurant there was a large,
shiny silver sports car tied with a ribbon.

EksPLICITNA enačba

Besedilo, ki ga je izročila EksPLICITna enačba, je zanimivo, ker se v njem besede postopoma večajo in ker pisava zaobjema celoten list: vse to nam kaže, da že na začetku lista popusti obrambni mehanizem avtokontrole in da tako stopi v ospredje določena stopnja egocentrizma. Želja po uveljavitvi je močnejša od želje po iskrenih prijateljskih odnosih, ker je morda v tej osebi prisoten občutek manjvrednosti in negotovosti. Če namreč podrobno pogledamo predvsem zadnje vrstice celotnega besedila (kjer ni več nobenega sledu obrambnih mehanizmov), lahko zasledimo na eni strani grafološke znake drznosti, aktivnosti in egocentrizma, na drugi strani pa nihanje posameznih črk znotraj besede na levo in na desno, kar je izraz notranje nestabilnosti in ranljivosti. Nadzor nad notranjimi silami ni stalen: zelo pogosto namreč stopa v ospredje čustvena plat osebnosti, medtem ko primanjkuje objektivna kritika do sebe in do ostalih.

Pravoslavna družba se je med 550 in 750 že razvila v smeri podujja feudalizma, vendar proces počasneje kot v zahadni Evropi pa tudi pri bližnjih germanskih plemenih.

Sabina

To, kar je v sledeči pisavi najbolj pritegnilo mojo pozornost, je bilo nagnjenje črk na levo. Če je ta pisava napisana z desno roko, bi si lahko razlagali tole nagnjenje kot zadržanost v odnosih z ljudmi oz. kot sramežljivost; pri levičarjih pa lahko nagnjenje na levo pomeni nekaj čisto nasprotnega. Tudi v tem primeru nisem prejel nobene informacije o osebi, ki je napisala besedilo (manjka tudi podpis), zato se ne bom spuščal v grafološko analizo, ki bi lahko bila zaradi pomanjkanja podatkov netočna. Povem naj le, da je pisec zelo previden, saj nerad tvega: preden se loti dela, hoče biti povsem gotov, da je na varnem in da se mu ne bo zgodilo nič neprijetnega.

Sabina je dobrega značaja, prijazna in marljiva: ima torej dobre možnosti, da doseže cilj, ki si ga je zastavila, ker je vestna in natančna pri svojem delu, in ker zna obvladovati svoja čustva.

Circondarsi di colore, utilizzati in dosi accuratamente scelte agitate forte e sparare nei muri il tuo cocktail di forme, espressioni, vite, troieggie. Questo e' fare graffiti più volte nelle metropolitane vicinate degli amanti del mattone, dell'

FILM

Beneški filmski festival

September je mesec, ki naznanja konec poletja in čas, ko je treba spet začeti z delom. September je tudi čas, ko beneška laguna nenavadno zaživi, ko po njej švigajo najlepši in najnovejši motorni čolni, ko se v lepih beneških palačah prirejajo zabave pozno v noč. Benetke se vrnejo v čas svoje nekdanje veličine in razkošnega življenja, ko so beneški trgovci gospodarili po Jadranu in Sredozemlju. Na žalost ali pa na srečo, mondeno življenje zacveti le za teden dni, potem kot roža odcveti, a usojeno mu je, da se bo zopet razcvetelo čez leto dni. Povod za ta razcvet je potek beneškega filmskega festivala, ki je letos doživel že 52. izvedbo. V sicer kratkem obdobju, festival traja približno teden dni, se na laguni prikažejo večje ali manjše zvezde filmskega sveta.

Letos je Benetke obiskal Kevin Costner, ki je predstavil film Waterworld, v katerem igra glavno vlogo, in katerega

je tudi delno finansiral. Film, ki traja več kot dve uri, je producentom stal 1 milijardo in pol na minuto. V Benetke je prišel tudi Denzel Washington, in to kar na krovu podmornice italijanske vojne mornarice. S takim nastopom je nedvomno zelo dobro reklamiziral film Crimson Tide, v katerem nastopa skupaj z Genom Hackmanom; film se namreč odvija na vojaški podmornici. Italijanske oboževalce je nedvomno osrečil tudi prihod Kenneta Branagha, ki je v Benetkah predstavil film Sredi ledeno mrzle zime. Branagh je pravi ljubitelj Shakespearja in njegovih del, iz katerih rad črpa snov za svoje filme (na primer filmska verzija drame Dosti hrupa za nič). Tudi v filmu Sredi ledeno mrzle zime se je Branagh, čeprav le posredno, navezal na Shakespearja. V filmu namreč opisuje poskus starejšega in brezposelnega igralca, da bi uprizoril Hamleta. V filmu nastopajo sicer manj znani igralci, med temi pa, vsaj po slavi, izstopa igralka Joan Collins, junakinja številnih televizijskih nanižank (se še spominjate seriala Dynasty?).

Brannagov film je ravnokar izšel, ostala dva pa že nekaj časa vrtijo v kinodvoranah.

Nadja Roncelli